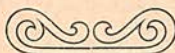


вълка, копитата на коня и рогата на елена, всички тѣзи въ единъ мигъ ще ги прѣсна“! . . .

Въ тази минута една кацнала врана съборила отъ клончето бучка снѣгъ и паднала върху опашката на заяка. Какъ се уплашилъ *гордия лъвъ!* Сърдцето му се разтреперало като листъ и краката му го понесли далече, далече въ най-скритото мѣсто на горичката! . . .



Ек. Вл. Манчева.

Сиромахъ.

Сиромахъ ме мислятъ всички,
И поглеждатъ ме съсъ жалъ,
Щото нѣмамъ си парички
И имотецъ, що Богъ — далъ.

И прѣдъ бѣдната ми хижа,
Спрѣни, вайкатъ се за менъ,
Но не знаятъ, че отъ грижа
Ази ощъ не съмъ сломенъ.

А прѣзъ пролѣтъ тѣзъ поляни,
Макаръ чужди тѣ да сж,
Отъ ржцѣ ми разкопани,
Ми пропждатъ бѣдността.

А щомъ грѣйне лѣтно слънце,
Пакъ не хая лѣността —
Азъ ще жъна чуждо зрънце,
Ще пропжда бѣдността.

Че дърветата зелени
Тукъ въвъ близката гора
Падатъ есенъ тѣ сломени
Ощъ прѣдъ изгрѣвъ въвъ зора.